

Entrevista

Jaime Martín, autor de còmic.
L'acaben de premiar al Saló Internacional del Còmic de

Barcelona com el millor autor espanyol del 2016, per la seva obra *Jamás tendré 20 años*,

una història familiar de la Guerra Civil i la postguerra. El premi referma la trajectòria del

guionista i dibuixant de L'H, que ve de lluny: el 1990 ja va ser reconegut com l'autor revelació

“El premi et permet treballar sense la pressió de la pasta”

LAURA ALSINA

- T'esperaves rebre aquest premi del Saló del Còmic?

- No m'ho esperava, a més aquest any era molt difícil perquè hi havia molts bons llibres.

- L'obra amb la qual l'has guanyat, *Jamás tendré 20 años*, d'on surt?

- Aquesta història neix de la necessitat d'explicar allò que va passar a la meua àvia a Melilla quan va començar el cop d'Estat. És una història que jo coneixia des de ben petit, perquè ella sempre explicava tot el que es va trobar al començament de la guerra, i jo tenia com una fotografia formada al meu cap dels seus amics quan se'ls va trobar morts a un camí als afores de Melilla, i sabia des de que em vaig fer dibuixant professional que aquí havia una història forta, que era important transmetre-la amb tota aquesta càrrega. La meua àvia encara plorava quan tenia 80 anys i explicava tot això. Però no va ser fins que ja estava ben format com a guionista i com a dibuixant que m'hi vaig posar.

- T'has hagut de documentar molt, oi?

- M'esperava una cosa realment molt complicada, pel tema dels uniformes,

CEDIDA PER JAIME MARTÍN / ISA MÁRQUEZ

els avions i tot això, però va ser més fàcil. Jo ni tan sols he fet la mili, és a dir que el tema militar m'agafa una mica lluny. Però va ser molt més fàcil perquè a internet hi ha molta documentació gràfica de la Guerra Civil espanyola, amb fotografies de fotògrafs molt reputats. I també tenia el testimoni familiar, i per tant de la part

més important tenia la informació de primera mà, només havia d'agafar el context històric i ficar-hi la història.

- És la teua segona obra de temàtica històrica, junt amb *Las guerras silenciosas*. T'agrada especialment el gènere?

- Realment no tinc cap interès en

aprofundir en la història d'Espanya, però sí que és cert que quan començava als 80 o 90 ja recorria als meus amics per explicar històries properes. En aquella època explicava les històries dels meus col·legues quan anaven a fer 'birres' i canutos als concerts, i ara agafo històries de família. No és que només m'agradi fer això,

però sí que és veritat que és molt més fàcil tirar-te dos anys treballant en un llibre quan allò que expliques està ben a prop teu.

- Són necessaris els premis?

- No tinc una idea molt clara sobre això. Està molt bé quan te'l donen, i com en aquest cas que té una dotació econòmica perquè això et dona llibertat... No, llibertat no, dona temps i et permet treballar amb tranquil·litat sense la pressió de la pasta per pagar les factures. Però trobo molt més interessant els premis que es donen a autors que estan començant, per-

“Ara m'agradaria arrodonir una mena de trilogia i parlar de la generació dels que tenim 40 o 50 anys”

què això et dona molta més seguretat en tu mateix, i la dotació econòmica també ajuda. A mi em va passar l'any 90, quan vaig ser premi a l'autor revelació i em va treure una mica de por.

En què estàs treballant ara?

- No tinc cap projecte ben definit, però sí que m'agradaria arrodonir una mena de trilogia, i parlar de la generació dels meus germans i de la meua mateixa, la gent que ara tindria entre 40 i 50 anys. El procés serà segurament escriure el guió i si em convenç a mi mateix ho presentaré al meu editor i endavant, i si trobo que no és molt interessant o que pot ser una mica *plasta* igual ho deixo de banda i faig una altra cosa. ■